

ikke i disse Tilfælde burde være saaledes, at man kunde gaa til Domstolene.

Jeg vil saa ganske kort omtale 2 Paragraffer til. For det første § 7. Der staar, at dersom Gnister eller Gløder fra et Lokomotiv foranlediger Ildsvaade paa en Ejendom, skal Jernbanen betale Erstatning. Det er jeg ganske indforstaaet med; jeg synes, det er rigtigt affattet. Derimod er jeg ikke saa ganske sikker paa, at 2det Stykke er saa rigtigt affattet. Den højtærede Minister nævnte, at han syntes netop, det var rigtigt, hvad der stod der. Jeg synes i hvert Fald, at den Bestemmelse, at dersom Bygninger er opførte, efter at Banen er bygget, kan der ikke gives Erstatning for dem af Jernbanen, ikke kan holde Stik i alle Tilfælde. Jeg synes dog i det mindste, at man maatte have en Tilføjelse om, at de Bygninger, der allerede nu er opførte, selv om det er sket efter Banens Anlæg, maa have den samme Ret til at faa Erstatning, som de har efter Bestemmelsen i Paragraffens 1ste Stykke; de paa-gældende var nemlig uvidende om, at denne Lov kom. Vilde man derimod sætte ind, at det, der fremtidig bygges, efter at denne Lov har faaet Lovkraft, ikke kan blive erstattet, kunde jeg synes, der var nogen Rimelighed deri. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det maaske heller ikke altid vil være fuldt retfærdigt. Dersom man lægger en Ejendom i Nærheden af Jernbanen og denne Ejendom bliver udstykket, vil de nye Ejendomme efter denne nye Affattelse ikke kunne faa Erstatning af Jernbanen, naar de brænder, og de har jo ganske sikkert ikke faaet noget af Jernbanen, da denne blev anlagt, for at de ikke skulde bygge saa nær ind paa Banen. Der har vel overhovedet ikke, da Jernbanen blev anlagt, været Tale om, at Ejendommen skulde deles, saa derfor synes jeg, at denne Bestemmelse dog maa have en lille Tilføjelse.

Endelig er der § 10. Der staar: „Ved Jernbaner forstaaes i denne Lov saadanne Baner, som er anlagte i Henhold til vedtagne Love om Jernbaneanlæg“. Den Bestemmelse er kommet ind ved Behandlingen i Folketinget ligesom flere af disse Bestemmelser; jeg har omtalt, det er ikke Ministeren, der har fremsat den. Jeg synes heller ikke, at den Bestemmelse godt kan blive staaende, da vi i det andet Lovforslag, som ligger her i Landstinget, har en anden Affattelse. Der staar: „Ved Jernbaneanlæg, hvor der skal anvendes Damplokomotiver“ — og det er forklaret, at dertil hører ogsaa Roebaner, Tørveba-

ner og Mergelbaner. Det er jo haardt for en Mand eller for hans efterladte, naar han bliver kørt ned af en Roebane eller en Mergelbane, at han ikke kan faa nogen Erstatning. Jeg mener, at denne Paragraf i alle Tilfælde maa forandres noget.

I det hele taget kan jeg anbefale Forslaget. Jeg mener, at de Ulykker og de Skader, der sker ved Jernbanerne, ikke er saa uhyre store, men store nok til, at man maa kræve, at der bliver givet Erstatning for dem. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

S. Thomsen: Da Lovforslaget om Foranstaltninger mod Brandfare ved Jernbanedrift var til Behandling her i Tinget i sidste Rigsdagssamling, udtalte jeg, at det var et højst betimeligt Lovforslag, der den Gang forelaa. Jeg vil gentage disse Ord i Dag ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag og vil føje til, at jeg anser det ikke alene for at være betimeligt, men paakrævet, ja, i høj Grad nødvendigt; derom kan jo ogsaa den sørgelige Vigerslevulykke tale.

Jeg skal ikke komme ind paa Gennemgang eller Omtale af hver enkelt Paragraf i det foreliggende Lovforslag. Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing), der nylig talte, har jo udførligt gaaet Paragrafferne igennem. Der er kun nogle faa Paragraffer, jeg gerne vilde omtale. Jeg hørte ganske vist ikke den første Udtalelse af den højtærede Trafikminister, da jeg var fraværende et Øjeblik, men jeg hørte saa meget, at jeg fik Forstaaelsen af, at Ministeren havde hentydet til, at vi havde i et Landstingsudvalg et Lovforslag liggende om Foranstaltninger mod Brandfare, som ventede paa dette Lovforslag, og det er ogsaa fuldkommen rigtigt. Vi har i dette Udvalg ventet paa, at dette Lovforslag skulde komme her op i dette Ting. Det andet høje Ting kan man ikke sige særlig har skyndt sig med det her foreliggende Lovforslag, idet det snart er et Aar siden, at det blev forelagt der. Og det foranlediger mig til allerede nu at udtale Ønsket om, at det Udvalg, hvortil Lovforslaget nu vil blive henvist, maa fremskynde ikke alene Behandlingen af dette Lovforslag; men ogsaa af det andet Lovforslag, som jeg omtalte, saa at de ikke alene kan blive færdigbehandlet i Udvalget, men ogsaa vedtaget baade i dette og i det andet høje Ting, inden Rigsdagssamlingen slutter.

Det Punkt, jeg først har hæftet mig